

Granollers&handbol

Des de fa uns quants dies, el Palau d'Esports de Granollers està de preparatius especials. La cita amb el Mundial d'Handbol passa per Granollers, on farà estada durant un intens cap de setmana i dies posteriors amb la celebració de diversos partits de la primera fase. Handbol internacional de primera magnitud amb les seleccions nacionals de França, Montenegro, Alemanya, Tunísia, Argentina i Brasil. No podia ser d'una altra manera. Granollers, terra i bresol de l'handbol –del balonmano que diuen els històrics quan es tracta de parlar de la seva vinculació amb la ciutat–, tindrà una oportunitat de mostrar al món el seu potencial en aquest esport.

LA HISTÒRIA ENS DIU QUE L'HANDBOL està vinculat amb la nostra ciutat d'una manera intensa i personal des d'aquell llunyà 1944 en què un grup de persones capitanejades per Ramon Sobrevia, van apostar per un esport que ha donat triomfs importants i que forma part de la història recent de Granollers, una ciutat coneguda arreu per la seva vinculació i el seu compromís amb aquest esport al llarg dels anys i el seu BM Granollers, un equip que segueix lluitant, malgrat les dificultats en l'elit d'aquest esport.

DURANT UNS DIES –el Mundial es juga a diferents indrets de la geografia espanyola– els aficionats a aquest esport animaran les respectives seleccions en un Palau d'Esports que ha vist com bona part de les seves instal·lacions han estat parcialment o totalment millorades per a presentar la millor cara possible de cara a que tothom comprovi l'alt nivell d'exigència amb que Granollers afronta aquesta mena de reptes. D'experiència en l'organització d'actes similars i encara més grans –no podem oblidar que Granollers va ser subseu olímpica d'handbol l'any 1992– n'hi ha.

SI EN AQUELLA OCASIÓ GRANOLLERS –la ciutat– va respondre bé, d'acord amb les seves responsabilitats, no cal esperar menys d'aquesta oportunitat que se'ns brinda ara. Les institucions (l'Ajuntament), els hotels que albergaran durant uns dies als jugadors de les seleccions i als visitants, i la ciutat en general, tenen una oportunitat per demostrar com i de quina manera s'hi viu tot allò que té a veure amb l'handbol, un esport amb DNI Granollers que no podem oblidar.

L'AVE que passa

Des de dimarts passat, amb el viatge inaugural institucional i oficial, i també des de dimecres amb el pas dels trens per a viatgers, l'AVE Barcelona-Figueres passa ja per la nostra comarca. En total, l'AVE circula per deu poblacions del Vallès (La Llagosta, Mollet del Vallès, Montmeló, Montornès, la Roca, Llinars del Vallès, Vilalba, Santa Maria de Palautordera, Sant Celoni i Gualba).

L'AVE PASSARÀ SENSE ATURAR-SE. El Vallès convertit en corredor veloç permetrà una connexió de Catalunya amb França que era totalment necessària. La quota de participació del Vallès en el cas de l'AVE (en aquest cas una quota de servei que presenta més d'un problema) hauria de ser considerada pels responsables de Renfe a l'hora d'apostar per la millora d'altres connexions amb pas per la comarca, com la línia Barcelona-Puigcerdà, amb notables deficiències. Sí a l'AVE, sí a la seva aposta i a la seva modernitat, però sí també a la necessitat de millorar d'altres serveis ferroviaris (amb serveis a diferents municipis del Vallès) que resten obsolets.

km.
0

PACO MONJA, director

QUAN LA CULTURA TAMBÉ TANCA

En aquests moments en què res sembla important, en aquests moments en els que els tancaments i les liquidacions (del que sigui...) són una notícia més... el tancament de la Sala d'Art El Quatre a Granollers és una mala notícia per a Granollers i la seva cultura, per a la comarca, per als artistes en general... El seu trasllat a Barcelona, que es farà efectiva els propers mesos, resta capitalitat comarcal i ens fa una mica més pobres culturalment parlant... Després de 27 anys, Rosa Ferrer i família, entenen que la cultura no passa amb la força que deuria per Granollers i aposten per Barcelona (que es menja una cosa més de l'àrea metropolitana).

Temps difícils per a la cultura a Granollers a nivell general i per a les sales d'art (privades) en particular, ja que de mica en mica ens anem quedant sense referents (a saber que l'AB i BM funcionen d'una manera intermitent i no amb la força que ho van fer fa uns anys). Una molt semblant reflexió a aquesta penjada fa uns dies al Facebook, demostra que són també unes quantes les persones que lamenten aquesta decisió i aquest trasllat en un intent, del tot lícit, de seguir vius quan tanta i tanta cultura s'està assassinant amb retallades, manca de suport... M'agradaria saber què pensaria del tema el desaparegut **Antoni Botey** que amb tanta passió defensava la força galerista de Granollers.

Opinió

Parlem d'immersió lingüística?

Doncs sí, d'immersió, un tema que abans de festes i gràcies a les originals pensades d'un senyor ministre, va provocar rius de tinta i marees de malestar. Aquests dies, sembla que la cosa s'ha apaivagat un xic, cosa que no vol dir que tot allò que aquell eminent senyor va fer sortir de mare, ja hi hagi tornat.

El terme immersió és purament tècnico-pedagògic. Així doncs, immersió seria la capbussada intensiva dels alumnes en una segona llengua. Alumnes que tenen com a llengua familiar una altra llengua que no és la pròpia del país, per tal d'aprendre aquesta segona llengua amb més rapidesa i arribar, així, a aconseguir el bilingüisme d'una manera més ràpida i eficaç.

Lambert, psicòleg quebequès, va investigar sobre la qüestió i juntament amb altres col·legues tan anglòfons com francòfons, s'adonaren que els alumnes quebequesos francòfons, els anys 83-84 acabaven Secundària sense haver après bé ni el Francès ni l'Anglès –llengua oficial del Canadà. La seva opinió és que si una comunitat té un desig estès i conscient d'aconseguir una societat bilingüe o multilingüe, cal donar prioritat als alumnes a ser escolaritzats en la llengua que té menys possibilitats de desenvolupar-se. Sembla talment que Mr. Lambert es referís també a aquest país, a Catalunya.

Cal tenir en compte que la població de Barcelona i rodalies que, a principi del segle XX, era homogènia pel que feia a la parla catalana, l'any 1975 esdevé una àrea metropolitana on el 61% parla només castellà i el 39% parla català. A aquest canvi en l'ús de la llengua, evidentment, hi havien contribuït les

migracions –que havien començat ja l'any 29 amb motiu de l'Exposició Universal– de famílies procedents d'altres llocs de l'Estat, que en marxaven per manca de perspectives de futur. Durant els anys 50 i 60, aquestes migracions havien estat considerables. És evident que s'anava cap a la substitució de la llengua pròpia del país.

Amb la immersió que gràcies als excel·lents pedagogs i pedagogues i, després, a la recuperada Generalitat, amb la Llei de Normalització Lingüística del 1983, tots els infants de Catalunya havien de poder usar, al final de l'educació obligatòria, normalment i correctament les dues llengües oficials, fos quina fos la seva llengua familiar en iniciar Primària. De fet, quan va aparèixer la Llei de Normalització Lingüística, ja hi havia 217 escoles a Catalunya que havien adoptat, amb èxit, el model des del 1977.

Per què aquesta dèria d'espantillar coses que són raonables i que funcionen?

S'ha avançat molt en tots aquests darrers anys, però preguntem: "Ja s'ha acabat la feina i ara pretenen canviar-ho tot? Ensenyar cada nen, cada nena en la seva llengua materna? No sembla molt més raonable seguir el model, que és totalment inclusiu i que ajuda a integrar i a conèixer famílies provinents de tants països i amb tan diversos idiomes com els que tenim ara mateix vivint i treballant –si poden, naturalment– a casa nostra? Un model que fins al moment present s'ha demostrat a bastament que es porta a terme amb molt bona voluntat, amb plena eficàcia i sense pertorbar la convivència entre veïns. Ara, més que mai, la immersió és necessària.

Montserrat Medalla

MONTSERRAT MEDALLA | Filòloga